

Descriptors

Vicenç Pagès Jordà va néixer a Figueres el 1963. També ha viscut a Barcelona, Vilafant i Torroella de Montgrí. Ha escrit novel·les, contes i un almanac literari.

Les finestres

En una entrevista que vaig llegir fa molts anys però que he recordat sempre, Camilo José Cela afirmava que per escriure necessitava una habitació sense finestra. Llavors els meus pares s'estaven fent una casa, i vaig sol·licitar una habitació com aquella. Curiosament, em van fer cas. La veritat sigui dita, no hi he passat gaire estona, i no hi he escrit ni una línia. Es va convertir en la segona habitació dels convidats, que és com dir que rarament ha servit de res.

En aquest aspecte, continuo pensant igual que l'autor de *La colmena*. No he entès mai els escriptors que escriuen als bars, i menys encara

en residències per a escriptors. En el meu cas, necessito tranquil·litat, una alimentació regular, no sentir ningú parlant de literatura (no sentir ningú, de fet), i que no s'esdevingui gaire res al meu voltant. Vaig revisar *Els jugadors de whist* en una cel·la del monestir de Poblet, impersonal i ben il·luminada, que donava a un pati per on no passava mai ningú. Va ser una setmana molt productiva.

Qualsevol lloc impersonal i silenciós pot servir, i ni tan sols cal que estigui ben il·luminat, ja que no escric sobre el que veig, sinó sobre el que imagino. Necessito situar les novel·les en llocs on he viscut i que ja no freqüento.

El meu objectiu és evocar, no pas abocar. De gran m'agradaria ser Proust, no pas Kerouac

DANIEL SOMS

El meu objectiu és *evocar*, no pas *abocar*. De gran m'agradaria ser Proust, no pas Kerouac.

La ciutat de Figueres no té res d'especial, tret que no ha estat gaire utilitzada per escriure-hi novel·les, cosa que agraeixo. Créixer en llocs descrits per autors com Marsé, Irving o Pla no és gaire recomanable per a un escriptor. De fet, el millor lloc per anar-hi a buscar escenaris i personatges és el passat, si és possible un passat poc transitat. És clar que després cal afegir-hi una trama, és a dir, barrejar-hi vivències, xafarderies, inventiva, somnis, pors, ficcions anteriors i tot el que calgui fins que agafi una

certa textura. En tot cas, l'espai on transcorre la història està sobrevalorat; l'experiència d'Auschwitz ha originat novel·les dolentes, però Primo Levi hauria escrit pàgines memorables encara que no hi hagués malviscut.

Recordo una altra entrevista en què Ernesto Sábato deia que l'escriptor no va pel món amb una llibreta apuntant el que veu, sinó que escriu sobre el que li passa per dins. És per això que continuo creient que les finestres —incloent-hi les xarxes socials— són un perill.

VICENÇ PAGÈS JORDÀ

Ernesto Sábato deia que l'escriptor no va pel món amb una llibreta apuntant el que veu, sinó que escriu sobre el que li passa per dins